

Důvody:

V právu jest ovšem stěžovatel, pokud odporuje právnímu názoru rekursního soudu, vedle něhož vymáhající věřitel, navrhnuv výkon rozsudku ve smyslu § 367 ex. ř., zvolil pochybený způsob vedení exekuce místo správného způsobu, jenž naznačen jest v § 354 ex. ř. Rozsudkem, tvořícím exekuční titul, zjištěny jsoucnost a obsah smlouvy trhové, jakož i závazek nynějšího dlužníka, smlouvu tu dodržeti, a uloženo mu, by vyhotovil a podepsal listinu, způsobitou ku knihovnímu převodu prodané nemovitosti na kupitele, nynějšího vymáhajícího věřitele. Zjištěno tudíž již rozsudkem to, co dle § 26 odst. 2 a § 32 odst. 1 a) knih. zák. má obsahovati soukromá listina vkladná, takže vkladná listina, již dlužníku vydati a podepsati by náleželo, obsahovala by dále jen ještě vkladnou doložku, t. j. výslovné prohlášení dlužníka, že svoluje ku vkladu převodu vlastnického práva k prodané nemovitosti na vymáhajícího věřitele (§ 32 odst. 1 b) knih. zák.). Z řečeného plyne, že exekučním titulem ukládá se dlužníku v pravdě jen projev vůle v posléz naznačeném směru a že jest zde případ, zmíněný v § 367 ex. ř. Dle tohoto zákonného předpisu platí souhlas dlužníkův ku knihovnímu vkladu převodu vlastnického práva k prodané nemovitosti na vymáhajícího věřitele za projevený, ježto rozsudek vešel v moc práva, jest tudíž zbytečno, by k průkazu tohoto souhlasu ještě zvlášť vkladná listina byla vyhotovována, a lze nyní na základě rozsudku přímo navrhnouti exekuční vklad práva vlastnického. Nicméně nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti, poněvadž vymáhající věřitel neprokázal, že vyhověl předpisu § 367 odst. 2 ex. ř. Po této stránce přidává se nejvyšší soud k správnému stanovisku rekursního soudu, podotýkaje k vývodům dovolacího rekursu toto: Za dluhy, zapsané na prodané nemovitosti po uzavření smlouvy trhové, bude vymáhající věřitel po vkladu převodu práva vlastnického ručiti věcně jakožto majitel hypoteky. Nelze však proto přiznati mu právo, by s poukazem k tomuto dodatečnému zatížení nemovitosti srazil si prostě zbytek trhové ceny, ježž mu dle rozsudku složiti náleží. Nelzeť tohoto času a na podkladu pouhého knihovního výpisu o novém a starém zatížení nemovitosti při vyřizování exekučního návrhu, o který se jedná, o tom rozhodovati, zda nově vložené dluhy jsou po právu, jakým penízem nutno je zapraviti a zda a do jaké míry zástavní věřitelé hojiti se budou z hypoteky. Co po této stránce nově tvrdí se teprve v dovolacím rekursu, musí ovšem dle § 78 ex. ř. a § 526 c. ř. s. zůstatí bez povšimnutí. Pro vymáhajícího věřitele, chce-li domáhati se exekučního vkladu převodu vlastnického práva, pro zabezpečení před poškozením z nového zatížení nemovitosti stačí, s druhé strany však k splnění jeho vzájemného závazku jest nutně třeba, by zbytek trhové ceny na soudě uložil a tím se při nové žádosti o exekuční vklad vlastnického práva náležitě vykázal.

Čís. 239.

Zmocnění úředníka výrobního a hospodářského společenstva k podpisování firmy není předmětem zápisu do společenstevního rejstříku.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R I 294/19.)

Rejstříkový soud (obchodní soud v Praze) zamítl žádost společenstva: »Občanská záložna na S.,« by byl zapsán do družstevního rejstříku říditel záložny, ježto není ani členem představenstva ani prokuristou. Rekursní soud stížnosti nevyhověl. Důvody: Pro společenstva platí dle § 13 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. z. předpisy obchodního zákona, pokud onen zákon nic jiného neustanovuje. Dle § 12 záloženských stanov spravuje záložnu valná hromada a výbor. Dle § 14 odst. 3 a § 15 zál. stanov volí valná hromada výbor jako představenstvo záložny a nutno dle § 16 cit. zák. jména členů výboru do rejstříku družstevního zapsati. Naproti tomu jest volba úředníků aktem správy a řízení (viz § 15 odst. 5 a § 14 záloženských stanov) a jména úředníků do rejstříku družstev se nezapisují, a nelze jich zapisovati potud, pokud nejsou snad členy výboru nebo prokuristy — a tím říditel František C., za zápis jehož jména žádáno, není — (čl. 12, 45 obch. zák.). Toto zákonné ustanovení není nijak změněno § 15 odst. 10 zál. stanov, poněvadž právě jen jména úředníků neprokuristů do rejstříku zapisovati jest vyloučeno. Jakmile by tedy p. František C. byl prokurou pověřen, nebylo by nic tomu na závadu, by bylo zapsáno do rejstříku jeho jméno. To, že již zápis úředníka neprokuristy byl dříve jednou neb vícekráté záložně povolen, nemění ničeho na stavu věci, poněvadž přece ustanovení zákona tím, že jich nebylo správně použito, neztrácí své působnosti. Poněvadž tedy všechny jiné než zákonem předepsané zápisy do rejstříku jsou vyloučeny, nebylo lze rekursu proti odmítnutí zápisu ředitele Františka C. do společenstev. rejstříku vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvody:

Nejsou dány podmínky, za kterých dle § 16 čís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. dovolací rekurs proti souhlasným rozhodnutím nižších stolic se připouští. Dle čl. 12 obch. zák. mají býti činěny do obchodního rejstříku jenom takové zápisy, které zákon obchodní nařizuje. Tento předpis platí dle § 7 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. z. též o rejstříku společenstevním (§ 1 nařízení ze dne 14. května 1873 čís. 71 ř. z.). Dle § 6 tohoto zákona dlužno ze smlouvy společenské, do rejstříku zapsané, uveřejniti — tedy též v rejstříku v patrnost uvéstí — pouze formu, jakou představenstvo za společenstvo podepisuje. Není pochybnosti, že dle § 26 zákona a čl. 48 obch. zák. mohou úředníci společenstva ustanovení býti jako zmocněnci s oprávněním firmu podepisovati. Není však v zákoně stanoveno, že takové zmocnění do rejstříku zapisováno býti má, kdežto členové představenstva, kteří jsou dle § 17 firmu podepisovati oprávněni, dle § 16 zákona musí býti ohlášení. Jest tedy správným úsudek, že zmocnění úředníka společenstva ku podepisování firmy není předmětem zápisu do rejstříku společenstev a nejsou proto souhlasná usnesení obou nižších soudů protizákonná.

Čís. 240.

Má-li knihovní soud vědomost o tom, že osoba, proti níž žádaný knihovní zápis směřuje, zemřela, jest povinen k tomu přihlížeti a žádost pro nedostatek schválení pozůstalostního soudu zamítnouti.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R II 77/19.)